

Въ кжщи много четѣше. На млади години той прочете почти цѣлия „*Časopis Českého Musea*“. Изучи практически разни езици, особно сръбски или хърватски. За баща си, който въ свободнитѣ си часове се занимаваше усърдно съ старата чешка литература, преписваше по нѣщо си отъ книги и ржкописи и му преглеждаше коректуритѣ. Въ Чехия ходѣше презъ ваканцитѣ на рѣдко, и то повечето въ Високо Мито, родното мѣсто на баща му. На 1868 г. баронъ Хелфертъ, професоръ Гиндели и тримата Иречековци пропжтуваха пеша Шумава, отъ тогавашния стариненъ конски трамвай между Будаовице и Линецъ дори до Домажлице. Прага посети Иречекъ тепърва на 1870 г. Чичо му Войтехъ Шафарикъ го въведе въ остатъка отъ старопатриотическитѣ кржгове, гдето най-голѣмо впечатление му направиха Ербенъ и Воцелъ, които и двамата малко следъ това се поминаха.

Спокойнитѣ времена се свършиха на 1871 г., когато баща му Йосифъ Иречекъ, до тогава министерски съветникъ, влѣзе въ министерството на графа Хохенвартъ като министъръ на изповѣданията и просвѣщението. Министерството биде повикано на властъ подъ влиянието на голѣмото свѣтско събитие, нѣколко недѣли подиръ прогласяването на германската империя въ Версайлъ презъ победоносната война на Германия срещу Франция. Главна задача на министерството е била бързото изравняване на народнитѣ спорове и главно помиренито съ чехитѣ. Графъ Хохенвартъ по всѣки начинъ се старалъ чехитѣ да влѣзатъ пакъ въ райхсрата, който тогава се състоеше отъ представители, изпращани отъ областнитѣ събрания. Ала всички надежди бѣха залудо. Благоприятното политическо положение скоро се промѣни, особно подиръ сключването на миръ между Германия и Франция. Помирението не стана. Министерството не можа да се удържи. Следъ неговото падане Йосифъ Иречекъ бѣше жестоко преследванъ отъ либералнитѣ нѣмци, и отъ зависимата отъ тѣхъ журналистика като единъ отъ най-опаснитѣ чехи; тази ненавистъ можеше да се забележи и 18 години по-късно въ некролозитѣ на виенскитѣ вестници следъ неговата смъртъ. Поради туй той се видѣ принуденъ да се изсели изъ Виена.

Константинъ Иречекъ бѣше изпратенъ за университетско образование (1872—1875) въ Прага, гдето се посвети на история. Философскиятъ факултетъ тогава имаше много видни сили. Прилежниятъ и основателенъ В. В. Томекъ четѣше австрийска и чешка история, пропжтувалиятъ и красноречивъ Гиндели—нова история. Старииятъ баварецъ Хьофлеръ, за когото неговитѣ съотечественици постоянно се препираха дали е клерикалъ или либералъ, много начетенъ и любезенъ къмъ студентитѣ човѣкъ, ала въ науката повърхностенъ, четѣше всеобща история. Хиршфелдъ предаваше ясно и хубаво гръцка и римска история. Квичала имаше важни за исто-